ВЕРЕСЕНЬ

1974

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 18 (940)

Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Знову, паразит, десь з п'яницями шлявся, знову їхньої крові нажлуктився!

ЗБИРАННЯ ТРИВАЄ

ХМЕЛЬНИЦЬКА область. Власкор ТАП повідомляє: вісім років збирається встановити зупинку маршрутних автобусів у селі Западинцях Летичівського району обласне управління автомобільного транспорту. Перше повідомлення про швидке відкриття зупинки вийшло у світ 3 лютого 1966 року. Друге — 8 лютого 1971 року. Як стало відомо з поінформованих джерел, третє повідомлення про те, що найближчим часом управління збирається відкрити зупинку, буде обнародуване ще до кінця нинішнього року.

Велике збирання триває.

ЩИРА ПОДЯКА

«Просимо через Телеграфне Агентство Перця передати нашу щиру подяку керівництву Буринської райспоживспілки за організацію активного відпочинку колгоспників. Раніше в розпал весняних, літніх та осінніх польових робіт ми, закінчивши трудовий день, сиділи перед телевізорами або лежачи переглядали газети. Нині з таким малорухливим відпочинком покінчено. Ось уже півроку ми щодня бігаємо по сусідніх селах, щоб купити в магазині хліб, цукор, сіль, сірники та інші товари й продукти. Райспоживспілка завбачливо зачинила в нашому селі Михайлівці крамницю й таким чином створила всі умови для змістовного і цікавого дозвілля.

Члени колгоспу імені Воровського Буринського району Сумської області».

ПОЯСНЕННЯ ТАП

До штаб-квартири ТАП надходять численні запити покупців, котрі придбали «Фарбу для підлоги» виробництва Прилуцького заводу пластмас на Чернігівщині: чим пояснити, що на етикетці поруч із назвою «Фарба для підлоги» зазначено — «вживається для різноманітного офарблення... крім підлоги»?

ТАП уповноважене пояснити: оскільки дирекції заводу добре відома якість фарби, то вона, дирекція, заздалегідь попереджає покупців, щоб не робили дурниць.

Угору ж ніколи глянути!

Якщо я раніше й не знав, де сидять найзанятіші люди, то тепер можу сказати точно: в миколаївській обласній «Сільгосптехніці». Настільки вони там зайняті, що ніколи їм навіть вдуматися у те, що підписують.

Голова Лисогірської сільради Первомайського району т. Цимбаленко звернувся в «Укрсільгосптехніку» з проханням зарадити їхній біді. Біда ж була в тому, що вийшла з ладу санітарна автомашина УАЗ-452А, і майже сім тисяч сільських трудівників, що живуть на території сільради і їх обслуговує дільнична лікарня, опинилися без швидкої медичної допомоги. Просив голова сільради не так уже й багато: коробку передач і передній міст.

Начальник головного управління «Укрсільгосптехніки» зрозумів скруту лисогірців і попросив заступника голови Миколаївського об'єднання «Сільгосптехніка» т. Хруща «надати можливу допомогу райлікарні необхідними агрегатами». Товариш Хрущ, пославшись на свою виняткову зайнятість, переадресував листа начальникові управління по постачанню запчастинами т. Брижаку. Останньому теж було якраз ніколи займатися проханням якоїсь там сільради чи дільничної лікарні, і він спустив листа ще нижче — комусь із своїх підлеглих. Хтось із його підлеглих, беручи приклад з начальника, не читаючи листа, черкнув відповідь, що, мовляв, фонди «на автомобільні агрегати легкових автомобілів» виділяють облздороввідділові. А облздороввідділові, між іншим (і це в «Сільгосптехніці» дуже добре знають), в останні роки ні коробки передач, ні переднього моста не виділяли, тому Лисогірська сільрада й клопотала аж перед «Укрсільгосптехнікою».

Тільки щоб усе це зрозуміти, треба саму скаргу прочитати. А коли ж її прочитаєш, якщо навіть угору глянути ніколи через виняткову зайнятість!

Зайнятість формальними відписками.

В. БАЛАШІВСЬКИЙ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Бумеранг.

ПРОДАВЕЦЬ-ПСИХОЛОГ

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— І як вам вдається усю оцю заваль продавати?
— Тільки з-під прилавка!..

Дали перцю!

Досвідчені люди запевняють, що портрети найкраще писати олійними фарбами. А де їх узяти? Та ще на периферії!

Розповідь про те, як життєрадісні пришельці з сонячної Одеси на очах у роззяв-керівників колгоспу імені Толбухіна (Лановецький район на Тернопільщині) та Шаргородського міськпромкомбінату (Вінниччина) побудували за колгоспні та державні кошти хімічні цехи по виробництву отих олійних фарб і, перетворивши ті цехи на годівниці для себе, стали набивати кишені дзвінкою монетою, було надруковано у 14-му номері «Перця» (фейлетон «Портрети олійними фарбами»).

Прокурор Тернопільської області тов. Прик повідомив редакцію, що за розкрадання державного й громадського майна в особливо великих розмірах засуджено: Кальтвасера Г. Я. — до 15 років, Блехмана М. Ю. — до 10 років, Войтовича І. В. та Гудієва Г. Ш. — до 8 років позбавлення волі кожного у виправно-трудових колоніях суворого режиму з конфіскацією належного їм майна.

Із засуджених стягнено на користь колгоспу імені Толбухіна 81495 крб. і Шаргородського промкомбінату — 14141 крб.

Колишніх голову колгоспу імені Толбухіна Брегу І. В. та головного бухгалтера Криштофюк З. М. також суворо покарано.

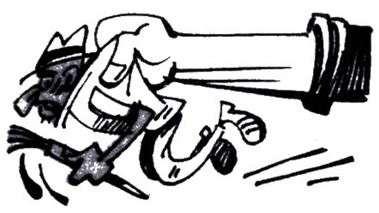

„Ти дорога, ти желєзна...“

Навіть поверховий огляд місця події свідчив, що тут відбулася коротка, але вперта боротьба. Валялися гудзики, вирвані «з м'ясом», рукав від піджака і ліва холоша від штанів п'ятдесятого розміру. Уважно обстеживши місцевість у радіусі двадцяти п'яти метрів, я натрапив на залишки вогнища. Трава навколо була всипана обгризеними кістками свійських тварин, з'їдених, очевидно, зовсім недавно. Між ними щось червоніло. Це була записна книжечка. Я розкрив першу сторінку і прочитав:

«2 червня. Ура! Нарешті освідчився Галі. Домовилися, що завтра йдемо до її батьків і попросимо дозволу на шлюб... А поки що треба з'їздити в Київ, доставити терміновий вантаж. Зранку вивчив по карті маршрут. Щоб зекономити час, швидше знову зустрітися з моїм синьооким щастям, вирішив їхати з Кіровограда на Київ не через Знам'янку, а навпростець — через Високі Байраки, Трепівку, Євградківку. Дорога чудова.

3 червня. Розчарований до краю. Не бачити мені мого синьоокого щастя ні сьогодні, ні завтра. Хоч би не подумала Галочка, що я передумав брати з нею шлюб. А у всьому винен клятий залізничний переїзд на станції Цибулів. У того, хто цю дорогу проектував і будував, очевидно, не голова на в'язах була, а макітра. Влаштувати переїзд у такому місці, де якраз формують состави! Хлопці розповідають, що інколи доводиться чекати по кілька днів, поки піднімуть шлагбаум. Не дай боже! Я ж у черзі аж сто восьмий.

4 червня. Серце підказує, що наше кохання під загрозою. Вчора спробував вирватися з полону. Тільки де там! Затиснули з усіх боків. Доведеться підкоритися гіркій долі. Од безділля граємо в підкидного. Сформував збірну із ветеранів, себто тих, хто найдовше чекає.

5 червня. Карти заграли до дірок. Організували секції вільної і класичної боротьби. Борюся за вихід у фінал, який відбудеться за чотири дні. Переможця чекає висока нагорода — право позачергово подолати переїзд. Мобілізуюся духовно й фізично.

6 червня. Гуртом читали в газеті виступ начальника Кіровоградського обласного управління будівництва та експлуатації автомобільних шляхів т. Крижановського. Виявляється, з кожним роком більшає нових шляхів, повним ходом удосконалюють існуючі. Після голосної читки спали.

7 червня. Спали.

8 червня. Спали.

9 червня. Зателеграфував з найближчого села Галочці. Пояснив, що сьогодні боротимуся у фінальних змаганнях за нашу любов.

10 червня. Завоював перше місце. Отже, маю перший переїхати через залізничне полотно. Але радощів від перемоги мало, переїзд усе одно закритий.

11 червня. Водії-ветерани розповіли, що проблему Цибулівського переїзду вже намагався розв'язати начальник Олександрівського районного відділу будівництва і експлуатації автомобільних шляхів т. Цямрюк. Але намагався без проекту. Проклали асфальтову дорогу, обладнали переїзд там, де рух поїздів менший, та під час будівництва такого накрутили, таких віражів настворювали, що автоінспекція відмовилася дати дозвіл на експлуатацію дороги. Розповідають, що тепер начебто виготовляють документацію і дорогу перероблятимуть наново. Цікаво, на кого спишуть даремно витрачені десятки тисяч карбованців?

12 червня. У магазині місцевого споживчого товариства не залишилося нічого їстівного. Спіймали і з'їли чиюсь козу. Яловичина або свинина все-таки смачніша. Толька з Кривого Рога нахвалявся наступного разу пригостити нас супом-харчо, оскільки козятина трохи нагадує баранину.

13 червня. Створили продовольчу бригаду. Місцеві жителі свійських тварин без нагляду не залишають. Корів пасуть під посиленою охороною. Змушені стати вегетаріанцями. Натрапив на ділянку щавлю. Вистачить на сьогодні. Їм і слухаю, як хтось наспівує: «Ти дорога, ти желєзна, куда милого завезла?».

14 червня. Захопився арифметикою. Значить, так. Насиченість траси — 2500—3000 автомобілів на добу. Якби не переїзд — їх проходило б значно більше. Враховуємо те, що ця дорога кілометрів на п'ятнадцять — двадцять коротша, ніж та, що через Знам'янку. Це — 5—10 літрів заощадженого на кожному грузовикові бензину. Підраховую, скільки ж це було б за рік. Виходить астрономічний результат!

15 червня. Знову зателеграфував Галочці. Запевнив, що скоро побачимось. Ознайомив зі своїми математичними вправами хлопців. Виявляється, Цибулівський переїзд — не єдине горе нашого брата. У Знам'янці будівельно-монтажний поїзд № 527 уже котрий рік довбає тунель під коліями, а тим часом біля переїзду годинами нудьгують сотні водіїв. Стовпотворіння і коло переїзду на станції Користівці Олександрійського району.

16 червня. Зустрів земляка. Він повідомив таке, від чого аж світ потьмарився. Галя вирішила не виходити за мене. Не вірить моїм телеграмам. Каже, що я усе вигадую про переїзд... Уперед, і нехай простить мені автоінспекція!..»

На цьому записи обірвалися. Що сталося з бідолахою — невідомо. Друкуємо ж ці рядки з його щоденника тому, що вважаємо: конфлікт між поїздом і автомобілем давно уже час припинити.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Кіровоградська область.

ТЕЛЕБАТЕЧКО

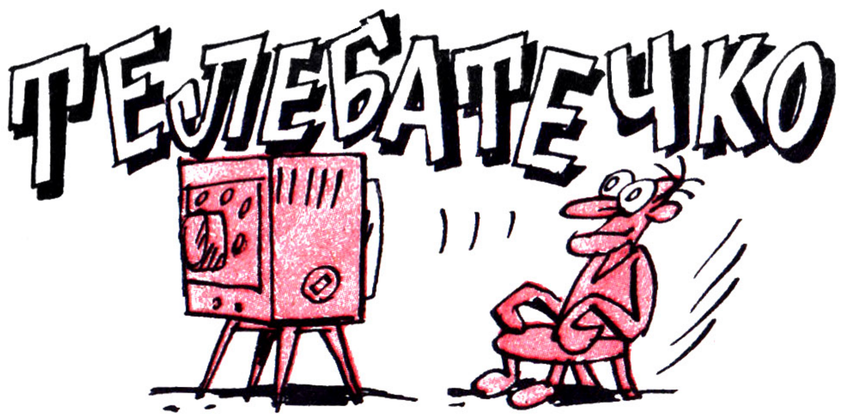

Якщо в крісло він угруз,
Вкляк у телевізор —
Хай пожежа, землетрус,
Хай хоч кобра лізе...
Жінка їсти подає
Та бурмоче кисло:
— Скоро, горенько моє,
Ти зростешся з кріслом!

Хоч одну ж бо пропусти
Телепередачу:
Сину б треба помогти
Розв'язать задачу.
— Та чи я йому — лакей?! —
Татко огризнеться. —
Бачиш, ніколи: хокей
Осьдечки почнеться!..

— Безхокейний нині день! —
Жінка йде в атаку. —
Не сиди, неначе пень:
З сином побалакай!
Позавчора він приніс
З поведінки «двійку».
Вчора хтось розквасив ніс:
Десь устряв у бійку...
— Не здіймай, — татусь гуде, —
Шуму-тарараму!
Бачиш, зайнятий: іде
Кінопанорама!..
Та дружина знову тут:
Подає «гостинець»:
— Ось, досидівсь: кличуть в суд!..
Твій синок — злочинець!!.
Вухом ледь повів татусь,
Очі — в телерамі:
— «З залу суду»?.. Подивлюсь.
По якій програмі?

Володимир ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Начальникові науково-дослідного сектора Херсонського сільськогосподарського інституту імені Цюрупи, кандидатові сільськогосподарських наук доценту Кондіоні А. К. заманулося влаштувати собі квітуче життя.

Перш за все він призначив свою дружину Олександру Олексіївну старшим науковим працівником. А потім подружжя з ентузіазмом узялося вирощувати тюльпани на своїй присадибній ділянці та у винрадгоспі «Дніпровський». Усі роботи виконували у службовий час і за державний рахунок, зарплату одержували справно, а насіння квітів збували тому ж винрадгоспові та радгоспові імені Калініна. Не забували при цьому складати фіктивні акти, нібито воно привезене аж із Казахстану.

— Це тільки квіточки,— радів доцент-квітколюб,— а незабаром і ягідки будуть.

Щоб дізнатися, на які ж ягідки сподівалось учене подружжя, Перець відрядив до Херсона свого кореспондента, в результаті чого у № 12 журналу з'явився фейлетон «Чим пахнуть тюльпани?».

Прокурор Херсонської області тов. Шутурминський повідомив редакцію, що після виступу Перця проти А. К. Кондіоні порушено кримінальну справу.

Отакими виявилися ягідки!

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— У нас у цеху, як на недільній риболовлі: гачків багато, а нічого не чіпляється...

Фелікс ДЕРЕЦЬКИЙ

КІНЬ

ГУМОРЕСКА

Карасяк дістав із поштової скриньки лист на офіційному бланку, уважно прочитав, протер очі, прочитав знову і зайшовся реготом. Сміявся так, що сусіди стривожено висипали у коридор і дивилися на нього із співчуттям, вважаючи, що він збожеволів. У кімнаті він перечитав листа ще раз — там було розпорядження негайно внести податок за коня.

Всю ніч Карасяка розбирав сміх. Уранці, одначе, він вирішив усе з'ясувати і подався в управління.

— Як ви можете стверджувати, що коня у вас нема, коли в документі чорним по білому написано, що він у вас є, — здивувався службовець.

— Це помилка, — намагався довести Карасяк. — Як, на вашу думку, міг би я тримати коня у своїй кімнаті на третьому поверсі?

— Справа смаку, чого тільки на світі не буває! На жаль, не маю часу на бесіду. Каса праворуч.

Карасяк вирішив не здаватися: написав, що все це — непорозуміння, і платити, зрозуміло, він не збирається. Було вже й забув про цього дивного коня, якби не нове нагадування про податок. Колеги по роботі іронізували, радячи запастися сіном на зиму, і взагалі потішалися, як тільки могли. Карасяк відчував, що терпець уривається. Він відпросився з роботи й пішов до завідуючого.

— Нічим не можу допомогти, — розвів руками той. — У наших паперах ви фігуруєте, як власник коня.

— А що треба, щоб не фігурувати? — поцікавився Карасяк.

— Продати.

— Але ж, до дідька, у мене немає ніякого коня! — не витримав Карасяк.

— Співчуваю, але поспішаю на нараду, — підвівся завідуючий.

Історія набула розголосу, і якось до Карасяка додому з'явилася комісія з житлового управління.

— Нам стало відомо, що ви тримаєте коня, а це категорично заборонено.

Карасяк спровадив комісію за двері й знесилено впав у крісло. Він був у такому стані, що навіть не зреагував, коли його залишила наречена.

— Або я — або кобила, — мовила, повертаючи йому обручку.

Тимчасом офіційні листи й далі надходили. Й дедалі погрозливіші. Карасян не сидів, склавши руки — ходив по управліннях, писав до редакцій та адміністративних органів. Для цього йому довелося навіть кинути роботу. Якщо раніше він був людиною веселою і товариською, то тепер став відлюдьком. Хтось із співчуттям порадив йому звернутися до певної відповідальної особи.

— Нечувано, щоб така проста справа стільки тяглася! — мовила особа. — Ми її вирішимо кардинально.

Через день надійшло повідомлення, де сповіщалося, що за тривале порушення правил експлуатації житлових приміщень громадянин Карасяк підлягає виселенню. Уперше за багато місяців він відчув себе так, наче з нього звалився тягар. Карасяк пішов до ощадкаси, узяв усі свої заощадження і... купив коня.

Із польської переклав Савелій ЦИПІН.

ВОЛЬОВА НАТУРА

Сталося це у м. Олександрівці на Донеччині. Йшла якось вулицею завідуюча райвідділом культури Ольга Олександрівна Дашенко. Йшла вона, йшла, а біля Будинку культури, де росли кучеряві кленки, зупинилася. Подивилась на них, прислухалася і — чи то їй щось у кленовому шелесті не сподобалось, чи не в настрої була,— але дала вона команду, і

Вийшли культпрацівники
Й дружно, за годинку
Вирубали впень кленки
Біля райбудинку.

Ось що значить вольова натура!

І. ДЖЕРЯ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Погана прикмета.

Телевізор під парасолькою

(Трохи аж романтичний репортаж)

Для справжнього романтика не страшні ні тайга, ні пурга, ні тимчасова прописка у містечку з наметів. Але там, де вже визріли умови для благоустроєного гуртожитку, — він, романтик, усе ж таки охоче віддає перевагу останньому. А енергію, зекономлену на боротьбі зі стихіями, з радістю віддає боротьбі за якнайхутчіше виконання виробничих програм.

У Кривому Розі вищезгадані умови вже визріли. Тисячі романтично настроєних гірників, будівельників і металургів живуть тут в цивілізованих гуртожитках з усіма вигодами. І не знаю, як там воно щодо раю в курені, але в рай, влаштований, приміром, для будівельників нової величезної домни № 9, я повірив з першого погляду.

Називається цей рай типовим дев'ятиповерховим гуртожитком на 1200 місць. (Поряд споруджується ще такий же — для металургів). Тут вам — і ліфти, і ванни у кожній кімнаті, й прекрасні меблі, й електродзвіночки біля кожних дверей, і... і що там казати! Самі вигоди та й годі. А біля нього виростає ще й побутовий комплекс: їдальня, пральня, ательє, майстерні швидкого ремонту, спортзал, пункт прокату... Одне слово, передбачено все для того, щоб ультрамаринові обрії юної романтики не затьмарювались, бува, безкомпромісною боротьбою за вільну конфорку на колективній кухні та не завішувалися прозаїчними гірляндами свіжовипраної білизни.

— Так що у нас тут, як бачите, — повний порядок! — весело сказали мені поселенці цього холостяцького Едему. — І підтримуємо ми його тут самі. Без міліції. У неї й без нас турбот вистачає: місто велике.

А що криворізька міліція на чолі з полковником т. Юсуповим таки справді не шкодує нічого для підтримання порядку в рідному місті, — то це я зрозумів, ледь переступивши поріг гуртожитку управління внутрішніх справ. Воно, управління, віддає цій благородній турботі стільки сил і енергії, що для наведення порядку у своєму, міліцейському гуртожитку в нього, мабуть, вже ні сил, ні енергії не залишається...

Живе в цьому гуртожитку 50 чоловік. Мають вони на весь гурт аж... один умивальник! Мають також одну електричну (несправну) та одну газову (непідключену) плитки. А ще один чайник та одну праску. Про відсутність гарячої води та про «присутність» холодної, яка капотить зі стелі під час дощів, говорити вже не доводиться. Говори — не говори, а т. Юсупову від цих розмов, кажуть, за шию не капає.

— Але ж цей гуртожиток, — оптимістично поінформували мене, — для нашого міста нетиповий! А ви краще погляньте на наш зразковопоказовий гуртожиток № 1 тресту «Криворіжстальконструкція»! На нього всі делегації їздять дивитися. Для обміну досвідом.

Подивився і я. І, вірите, чи не вперше в житті пошкодував, що маю сім'ю і квартиру, і в цей казково-романтичний куточок мені, грішному, — зась... Не гуртожиток, а цілий культурно-освітньо-спортивний центр! Телевізори — на кожному поверсі. Та не якісь там, а кольорові! Здоровенний спортзал з двома досвідченими інструкторами. Кімнати для занять. Бібліотека... Є студія музична і студія образотворча, є секція мисливця та рибалки... Щовечора — як не концерт, то лекція або вікторина, або ще якийсь виховно-інтелектуальний оргзахід... І при цім — наявний лише один невеличкий, ледь помітний навіть озброєним оком недолік, про який навіть і згадувати тут якось незручно: річ, бачте, в тім, що взимку тут душі не нагрієш. Температура в кімнатах, особливо з північного боку, не вища 12 градусів. Та з іншого, логічного боку, ще невідомо, чи недолік це, а чи навпаки — перевага! Бо, може, саме ця романтична обставина й примушує пожильців брати таку активну участь у різних оргзаходах, особливо в спортивних секціях? Попосидиш у холодній кімнаті і мимоволі побіжиш сальто-мортале крутити... То для чого ж, питається, ставити додаткові секції до батарей парового опалення?

Мешканці гуртожитку заводу «Комуніст» не мають таких багатих можливостей для фізичного загартування. Зате свою нервову систему вони загартували добряче — у чергах за прасками, яких тут донедавна було аж дві на 350 чоловік!

— Що було, то було, — миролюбно сказали мені на заводі. — Але тепер закупили ще тринадцять прасок. Так що у даний момент там усе протікає ніби нормально.

Лише побувавши в гуртожитку, я зрозумів, що оте «протікає» — ніякий не канцелярський зворот, а правдиве відображення реальної дійсності. Протікають в гуртожитку труби старенького водопроводу, протікають бачки в санвузлах, протікає латана-перелатана покрівля... Телевізори, правда, в цьому гуртожитку також є, але пожильці бояться, щоб під час добрячої зливи вони, чого доброго, не затекли. Хтось навіть подав ідею обладнати ці ніжні радіоелектронні витвори персональними парасольками. Заступники директора заводу по постачанню і побуту Б. М. Шапіро та О. А. Бондаренко нині, кажуть, уважно вивчають цю, не позбавлену своєрідної романтики, пропозицію.

От де таки немає телевізорів у гуртожитках — так це на взуттєвій фабриці. Бо немає, власне, й самих гуртожитків. Минулого року Міністерство легкої промисловості УРСР, правда, розщедрилось і виділило фабриці 200 тисяч карбованців, щоб і вона нарешті могла почати будівництво житла для незаміжніх та нежонатих взуттєвиків. Фабрика почала, а міністерство... гроші забрало назад. Цього року знову розщедрилось і ще раз дало ті ж 200 тисяч. Але знову ж таки — не зовсім, а — з приписочкою: не займати тих коштів до особливого розпорядження Будівельного банку! Будівельний банк над тим розпорядженням потихеньку собі розмірковує, будова собі стоїть, а молоді робітники й робітниці потихеньку собі на інші підприємства тікають. Де є гуртожитки.

Хтозна, чим пояснити таке ставлення міністерства до однієї з найкращих взуттєвих фабрик на Україні. Я особисто гадаю, що дехто з товаришів має там свій, оригінальний погляд на робітничу романтику. І якби у цих товаришів попросити не чималеньких коштів на спорудження цивілізованого комунального раю, а, скажімо, скромну суму для закупівлі брезентових наметів — сума, може, відразу й знайшлася б.

А то, правда, ще можна й солом'яних куренів проти фабричних воріт понабудовувати. Так ще романтичніше. А головне — дешевше.

В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

Дніпропетровська область.

НЕЗВИЧАЙНІ ЗБОРИ

СЦЕНАРІЙ КОРОТКОМЕТРАЖНОГО ФІЛЬМУ

(Присвячується тим, хто недбало ставиться до будівництва дитсадків та ясел)

Діють: КРАВЧЕНКО Петро Миколайович — голова колгоспу.
АВРАМЕНКО Василь Іванович — заступник голови.
ЯВОРСЬКИЙ Володимир Іванович — бригадир.
КОЛГОСПНИКИ, ЖІНКИ З НЕМОВЛЯТАМИ І ДІТИ, які вже можуть бігати й навіть пісеньки співати.

У кадрі — сцена клубу с. Миколаївки Ємільчинського району на Житомирщині. Посеред сцени стіл з графином та склянкою. З-за куліс виходять Кравченко, Авраменко, Яворський. Сідають. Поглянувши в зал, перезираються.

КРАВЧЕНКО (виходить на авансцену). Товариші, це що у нас — колгоспні збори чи вистава лялькового театру? Чому повно дітей? (Спиняється поглядом на дошкільнятах перед сценою, які, утворивши коло, пішли в танок, приспівуючи:

Дітки, візьмемось за руки,
Підем дружно у танок;
Може, швидше побудує
Голова нам дитсадок).

Хто навчив їх цієї крамоли?! Я казав і казатиму, що дитячий садок та ясла нам не потрібні!

МАТИ З НЕМОВЛЯМ. Як не потрібні? Та тільки в нашій Миколаївці сто шістнадцять дітей дошкільного віку. А скільки у всьому колгоспі, в селах Спаському, Омелуші, Полоничевому, рахували?

КРАВЧЕНКО (спантеличено розводить руками, кашляє). Не рахував... Ну, може, й є якась потреба... Але, самі знаєте, трудно у нас із будівельними матеріалами — немає лісу...

ГОЛОС ІЗ ОСТАННЬОГО РЯДУ. Для початку можна було б оті десять кубометрів використати, що ви, товаришу голово, хотіли привласнити!

ЯВОРСЬКИЙ (підхоплюється із стільця, майже кричить). Ніхто нічого не привласнив! Лежать ті десять кубометрів біля пилорами, як і лежали...

ТОЙ ЖЕ ГОЛОС. Лежать тому, що люди про це дізналися!

АВРАМЕНКО (обличчя його — крупним планом, він щиро посміхається). Дорогі товариші, заспокойтеся, не треба емоцій. Дитячий садок — річ не проста. Крім дерева та іншого матеріалу, на нього треба дах. А де взяти шиферу, коли в нас навіть комора протікає?..

ЯВОРСЬКИЙ (в тон заступнику голови). Та ще й забудівники стоять на черзі — двадцять сім чоловік чекає шиферу.

РЕПЛІКА ІЗ ЗАЛУ (хто її кидає — невідомо, бо в кадрі тільки обличчя Кравченка — не досить впевнене, розгублене). Як же це зрозуміти? Шиферу та будівельного матеріалу не вистачає, а ви «наліво» спроторюєте його! За які, скажіть, заслуги дали та ще й одвезли колгоспним транспортом шістдесят листів шиферу й півтора кубометра лісу в Коростень працівникові м'ясокомбінату Вовкові?

КРАВЧЕНКО. Розумієте, товариші... Ми... Гм-м... хотіли налагодити міцніші стосунки з м'ясокомбінатом... Адже іноді здаємо туди худобу не тієї кондиції... А тепер про садок (Кравченко ласкаво киває дошкільнятам, які все ще стоять півколом перед сценою). Згоден. Будувати треба. Але де взяти грошей на будівництво? Колгосп заборгував державі понад півтора мільйона карбованців.

РЕПЛІКА ІЗ ЗАЛУ. Якщо справді у нас такі фінансові справи, то чому ж ви дозволяєте собі королівські жести?

КРАВЧЕНКО, АВРАМЕНКО, ЯВОРСЬКИЙ (разом). Які жести?

Три обличчя в кадрі так і залишаються, а звідкись долинає голос:

— Та хоч би ті, що зоотехнікові Олександрі Мартиненко подарували на весілля телевізор «Весна», а бухгалтерові Галині Ігнатенко меблевий гарнітур. І потім — за які гарні очі подаровано бригадирові Яворському мотоцикл з коляскою?

ЯВОРСЬКИЙ (обличчя його схвильоване, аж піт виступив). Я... товариші, виплачу за нього... е... частинами...

КРАВЧЕНКО (полегшено). От бачите, він виплатить частинами всі оті півтори тисячі карбованців. А подарували... чи то пак, купили того «МТ-9» для оперативнішого керування. Знаєте самі, що в нас не вистачає робочих рук...

У залі шум. У кадрі миготять обличчя матерів з дітьми, чоловіків-колгоспників, графин, по якому нервово стукає олівцем рука Кравченка. Лунають голоси:

— Був би дитячий садок — скільки б рук вивільнилося!

— Он у Марії Демиденко та в Надії Садурської по троє дітей. Раді б працювати, а на кого їх полишати?

— І хіба тільки вони? А Галина Сергійчук та інші?

— Не буде дитячого садка, то ви скоро й без зоотехніка та бухгалтера залишитесь, хоч і телевізор та меблі подарували їм!

КРАВЧЕНКО. Товариші! Я обіцяю... Я клянусь... Ми збудуємо, ми виправимося, я... ми...

Екран поступово затемнюється, але фільм одразу ж не кінчається, бо оте «я», «ми» стихає, і натомість лунає дзвінка пісенька:

Дітки, візьмемось за руки,
Хай душа в танку співа...
От якби дотримав слова
Наш товариш голова!

Кінець.

Сценарій, на прохання колгоспників колгоспу «Комуніст», написав спец. кореспондент Перця
Ів. НЕМИРОВИЧ.
Житомирська область.

ЛЯПСУС

Жора в скверику зустрів
Не дівчину — фею
Й «ненароком» він підсів
На лаву до неї.
А в дівчини штани — крик
Останньої моди,
Светр смугастий — справжній шик,
Райдуга та й годі.
На руці два персні вряд
Камінцями сяють,
До плечей, як водоспад,
Кучері спадають.

Став зальотник «під'їжджать»,
Та й жартує мило:
— Сеньйорито, як вас звать
І де ваша вілла...
— Згинь, бо голову зірву! —
Каже «сеньйорита», —
Я в гуртожитку живу
Й звуть мене Микита.

Микола ГАЛАБУТСЬКИЙ.

м. Шахтарськ
Донецької області.

Мал. Й. КОГАНА

— Значить, гриби здорово пішли...

БАЙКА-ЖАРТ

Не вірте вигадці про Єву та Адама,
Не їх Бог першими створив.
То все пізніш було. Та й, мовивши між нами,
Анархії всевишній не любив.
Щоб справа не звелась на самоплив,—
Від мудро й НОПно здійснював програму:
Найперше склав чіткий, детальний план,
Відтак знайшов балабуху глевкої глини
І взявсь (а до скульптури ж мав талан!) —
Зліпив фігурку й каже: «Буде се — Іван».
Під'їв, перепочив яку годину,
Зліпив іще. І посміхнувсь, присівши на відро:
«А се вже буде в нас — Петро!
А щоб могли хлоп'ята править теревені
Та й випити б одну на трьох,
Зліплю я,— каже,— ще й Семена, Сеню...» —
Завбачливий і добрий був наш Бог.
Ліпив, ліпив, аж захопився. І раптом: «Ох!
Лишилось глини — кіт наплакав, менше жмені,
А в козака —
Ні мозку ще, ні язика...»
Замислився Бог — проблема виникла велика:
Без чого чоловік не чоловік?
Без язика — то твар лиш буде дика,
Без мозку — то каліка із калік...
Що ж дать Семенові? От заковика!
Перехрестився Господь — і ткнув йому язик.
Пустив на Землю всіх, а сам сидить, страждає,
Вночі не спить, переживає:
Як Сеня там? Без мозку й рай не буде ж раєм!
Не втримався Бог. І, до Землі зробивши крен,
Рукою в хмарі дірку прогортає,
На Землю — зирк... Аж там Семен
Іванові й Петрові лекцію читає!

О, чую, чую — дехто закипів;
«Культурний фронт він зневажає!»
Даремний гнів.
Спасибі богу, глузд я маю,
Щоб поважати справжніх лекторів.
Та й суть не в лекції. Бо зрозуміло:
Семен міг взятися й за інше ж діло!

Анатолій КОСМАТЕНКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

ЗА СКОРОЧЕННЯМ...

Гумореска

— Здрастуй, Гульчику, — тепло привітав мене шеф. — Дуже прикро, але доведеться з тобою розпрощатися.

— За критику, значить, проганяєте?

— Ти що, за бюрократа мене вважаєш, Павлику? Скорочення у нас. А ти ж наймолодший, та й з освітою у тебе...

— Заспокойтеся, — кажу, — Петре Авер'яновичу. Молодість — не найстрашніша вада. Минеться з часом. Ось поки ми з вами розмовляли, я постарів на цілісіньких п'ять хвилин. А з освітою ви помиляєтесь. У десятий записався. Жодного дня не пропустив...

— Гм-гм... Ну, добре — знімаю твою кандидатуру, Гульчику. Працюй, критикуй на здоров'ячко. В нашому колективі без цього, без затиску... Теж газети читаємо.

* * *

— Здрастуй, Гульчику.

— І до побачення? Мабуть, знов скорочення?..

— Вгадав, мій юний друже. Усіх перебрали. Шустика не можна — на пенсію скоро. Мурко — аморальний тип, виховувати треба, інакше скажуть, що позбутися хочемо. У Хилька— діти, в Артеменка — теж. Третього сина чекає...

— А я — першого. В декреті ми...

— Себто хто?

— Дружина моя. Люся... Копіювальницею в конструкторському працює.

— Пам'ятаю. Теж... принципова дівчина. Значить, у декреті? Це парши... тобто — прекрасно. Ну, іди, працюй поки що...

* * *

— Викликали, Петре Авер'яновичу?

— Запрошував, Гульчику. Справа є. Якщо не помиляюся, рік уже у старших ходиш?

— Півтора.

— Тим краще, тобто — тим гірше. Старший інженер відділу, а вищої освіти нема? Отож домовимося: або найближчим часом кладеш мені на стіл диплом, або заяву про звільнення. За власним бажанням...

— Завтра принесу, Петре Авер'яновичу. Диплом. Хіба забули, що я два роки тому технологічний закінчив? Без відриву...

* * *

— Розходяться наші доріженьки, Гульчику...

— Невже скорочення?

— Майже. Посаду твою вирішили ліквідувати.

— І мене разом з нею?

— Навіщо так загострювати питання, Павле Степановичу! Сів би на моє місце й поміркував. Буркотило — хвора людина: день на роботі, два — на лікарняному. Шматко — по судах затягає, сам знаєш, який наклепник. Петрусевич і Акименко — техніки, Бурнусенко й Погодилов — практики... Де вони влаштуються на інженерні посади?

— Але ж я інженер...

— Отож і воно. Тобі легше. Такого спеціаліста куди завгодно візьмуть. До того ж — принциповий товариш. Критикувати любиш. Я і в характеристиці про це згадав. Таких всюди поважають...

Володимир ГЛИГАЧ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

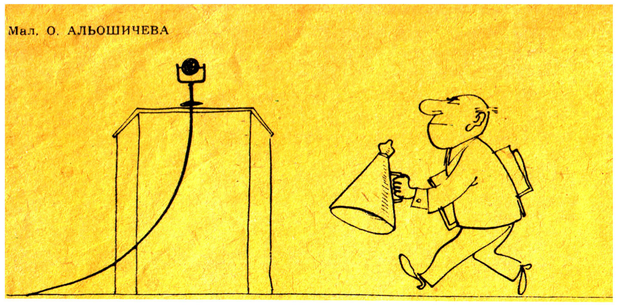

Без слів.

●

Мал. В. ФРУМГАРЦА

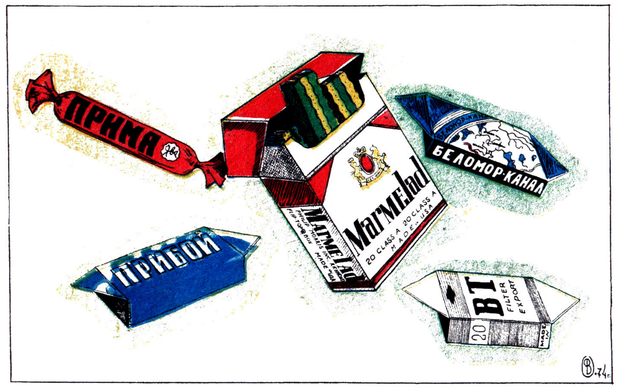

Для тих, хто кинув палити.

СЛАВНІ ХЛОПЦІ З «ДИНАМО»!

Скажемо прямо:
добре ви тиснули на педаль! Та рано ще пити із кубка славу — треба докінчити справу, бо, кажуть, кришталь любить золоту оправу!

Твій щирий шанувальник і гарячий уболівальник
«ПЕРЕЦЬ».

Молоко з навадом

— Кумо! Скільки ви надоюєте в день від своєї корови молока?
— Десять літрів.
— А сільони продаєте?
— П'ятнадцять.

(З народного гумору).

Справжні домогосподарки запевняють, що з молока ніякого навару не буває.

Зовсім іншої думки про молоко Олександр Федотович Беца. Він запевняє, що від молока завжди є навар... І всі оті домогосподарки, що заперечують, — темні люди. Можливо. Олександр Федотович — людина освічена, вчена, директор Брацлавської середньої школи, і до цієї справи, як ми прослідкуємо нижче, підійшов відповідно, по-науковому.

Перш за все він запитав себе: «Що таке молоко?» І відповів: «Не що інше, як вода, забарвлена в білий колір». Підстави: будь-яке молоко (окрім згущеного) містить в собі 83—89% (в середньому 87%) води. Отже молоко — не що інше як біла вода. А навар від тієї води не що інше, як гроші.

Як же робиться навар, або, без образності кажучи, — гроші?

Робиться це дуже просто. Завідуюча їдальнею чи буфетом отримує сьогодні з молокозаводу, наприклад, 50 літрів молока, а на підставі складених нею і підписаних директором школи документів бере з держави гроші за 100 літрів, які начебто випили діти. Різниця між вартістю 100 і 50 літрів молока осідає у вигляді грошей (навару) у кишені завідуючої.

А звідки ж береться ота різниця — 50 літрів?

Вона береться: з криниці, водопровідного крана та інших джерел — у вигляді води, яка, як сказано вище, є основою молока, а також зі стелі, яка з давніх-давен — джерело для людей дуже ініціативних.

Величина різниці (а значить, і кількість навару) залежить: від апетиту завідуючої їдальнею чи буфетом та тих, хто біля неї прилаштувався, і від кількості дітей, на яких можна ту різницю списати.

При цім зауважимо: коли той апетит розгоряється настільки, що не вистачає наявної кількості дітей, то ту кількість теж беруть зі стелі.

Про результати можна дізнатися з таких прикладів. Завідуюча їдальнею при Брацлавській школі Ганна Петрівна Безмощук разом із куховаркою Галиною Яківною Фадєєнко за короткий час зуміли нажити 1703 карбованці 06 копійок навару від 6832,8 літра молока, взятого зі стелі.

Завідуючі буфетами шкіл, але уже не Брацлава, а міста Бара, Софія Броніславівна Колос, Катерина Мефодіївна Нещасна та інші під керівництвом директорів шкіл Антона Івановича Лясковського та Леоніда Володимировича Шаповалова видобули 1446 карбованців 16 копійок навару на 5565 літрах уявного молока. Тим же методом, що й брацлавці. Тільки їм довелося взяти зі стелі 31156 учнів, які буцімто те молоко випили.

А зачинателі руху за молочний навар — завідуючі буфетами шкіл міста Могилів-Подільського на тій же Вінниччині Тамара Михайлівна Дяченко та Раїса Ізраїлівна Беккер добилися ще більших успіхів — 11149 карбованців навару.

Їх намагаються наздогнати деякі колеги зі шкіл Жмеринки, Тульчина та інших міст.

При нагоді хотілося б зробити одне суттєве критичне зауваження: ані зачинателів цього руху, ані їх послідовників чомусь не хочуть помічати і відзначати ті, хто повинен це робити.

Навіть прокурор Барського району, молодший радник юстиції Володимир Максимович Василюк, отримавши офіційне повідомлення про таке змагання, щось мугикнув і відмахнувся. Те ж саме можна сказати й про деяких інших його колег.

Але це вже інше питання. Хоч і до молочного навару має прямісіньке відношення.

Б. ВІРЧИХА.

Вінницька область.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— От тепер можемо прийнятн!

Народні усмішки

ЦІННИЙ ПРАЦІВНИК

— У відрядження в столицю директор посилає лише мого чоловіка.
— Подумаєш, фігура твій чоловік!
— Фігура тут ні до чого — у них взуття одного розміру.

Повідомив М. ЛУР'Є із м. Горького.

КОМУ ЩО...

П'яниця зустрів довгожителя.
— І скільки ж то вам років?
— Дев'яносто дев'ять.
П'яниця аж присів:
— Ех, якби я стільки прожив! Ото вже попив би горілки!

Повідомив В. КОВАЛЬЧУК із м. Ровно.

ТОЧНІСТЬ

Учитель: — Де вперше Суворов здобув перемогу?
Учень: — На сто сорок першій сторінці.

* * *

Казав один чоловік:
— Не те мене дивує, що астрономи відкрили різні нові планети, а те, звідки вони догадалися, як їх звуть.

Повідомив І. КУЩЕРСЬКИЙ із с. Белелуя Івано-Франківської області.

ХВІРТКА

— Миколо, хто це тобі «ліхтаря» під оком причепив? — питає Грицько.
— Та то Одарці хвіртку робив і затримався, а жінка вдома саме мак товкла.

ОБХИТРИЛА

Прийшла жінка з магазину й каже чоловікові:
— Чи можеш собі уявити, які непорядки в нашій крамниці: до пари напронових панчіх як навантаження кофту накинули.
— Що непорядки, то непорядки. Та тобі ще нічого! А от мені на нещасний кілограм оселедців цілу півлітру вперли!

Повідомив Ф. ФРАНЦУХ із с. Червоного Кримської області.

ЧОГО ХОЧЕ...

— Іж, синочку, кашу.
— Не хочу.
— То пий молочко.
— Не хочу.
— То хоч штанці підтягни.
— Не хочу!
— А чого ж ти хочеш?
— Женитися.

Повідомив П. ДРАЛО із с. Корделівки Вінницької області.

ДЕ, ЩО, КОЛИ

НЕ ВІДБУЛОСЯ...

...ЗУСТРІЧ працівників комунгоспу міста Острога на Ровенщині з мешканцями вулиць Шевченка, Покришкіна і Павлова. Не відбулася тому, що комунгоспівці так і не змогли розшукати адресатів. Нумерацію будинків на тих вулицях так переплутано, що, буває, сами господарі не відразу потрапляють додому.

...ПУСК чотирнадцятикілометрової електролінії в спеціалізованому господарстві імені XXII з'їзду КПРС на Одещині, бо третій рік начальник обласної контори «Сільенерго» тов. Калитченко шукає вільне вічко на районній підстанції.

...СВЯТО ПЕРШОГО ДЗВІНКА у Миколаївській середній школі № 42, бо міське ремонтно-будівельне управління № 4 під керівництвом начальника т. Богданова другий рік ніяк не закінчить ремонту школи.

●

ГОСТИННИЙ СУСІДА

Мікрогумореска

— Здоров, Никодиме, що робиш?
— Та ось прийшов з роботи, збираємося з дружиною вечеряти.
— Ну, вечеряйте, а потім заходьте до мене в гості. Я ж сьогодні іменинник!

О. ВАРАВА.

●

НАТОМИВСЯ

Гриць заспався, аж опух,
Пізно встав...
— Дружино!
Снилось мені, що
в степу
Скиртував я сіно.
Там я ніби цілу ніч
З вилами трудився.
І від того, звісна річ,
Дуже натомився.
Далі потім розповім, —
До дружини каже, —
Ну, а зараз щось поїм
Та й спочити ляжу.

Василь ШАРОЙКО.

м. Херсон.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Дали перцю!

— І що його робити з отим планом? — сушив собі голову директор Гощанського цегельного заводу райміжколгоспбуду (Ровенщина) Кубацький С. Д. — Ніякого тобі спокою. Самі неприємності.

Нарешті вихід було знайдено: цеглу, яку ще тільки мали колись виробити, почали показувати у звітах як готову продукцію.

Спокійно стало на душі у директора. Спокійно і радісно. Безхмарний настрій не залишав Кубацького, аж поки робітники не написали про його махінації Перцеві.

Як повідомив секретар Гощанського райкому партії тов. Шарчун, за незаконні приписки до плану Кубацького з роботи знято. Домігся-таки чоловік свого: віднині у нього — ніяких неприємностей із планом уже не буде.

Нотатки про їхні порядки

РЯТУЙТЕ ВІД МЕДИЦИНИ

У Сполучених Штатах дуже активні і працьовиті лікарі — вони не тільки ідуть назустріч своїм пацієнтам, а й роблять навіть більше, ніж треба,— висувають, так би мовити, зустрічні плани. В цифрах це виглядає так: у Сполучених Штатах щороку роблять близько двох мільйонів хірургічних операцій, зовсім не потрібних хворим. Але потрібних лікарям, бо за кожну з них хірург одержує від 500 до 5000 доларів.

За даними західної преси, на кожну тисячу населення США припадає щороку вдвічі більше хірургічних операцій, ніж, наприклад, в Англії або в ФРН. Щоб заспокоїти громадську думку, довелося заснувати при лікарнях спеціальні комісії, які повинні контролювати хірургів і не дозволяти при будь-якій нагоді хапатися за скальпель, щоб витягти з пацієнта зайву сотню чи тисячу доларів.

ІНТЕРВ'Ю В КАФЕ

Кармело Руссо працює в маленькому барі-кафе в гавані Неаполя. За свою працю він одержує їжу і 400 лір щотижня (близько 50 копійок на наші гроші). Кармело збирає чашки, витирає столи, ставить стільці на місце і виконує різні доручення дружини хазяїна. Одне слово, з ранку і до пізнього вечора на ногах.

Іноді Кармело сумує, він хотів би робити щось інше, але одразу ж згадує про 400 лір і про те, що вдома багато чого не вистачає. До того ж він добре знає, що у Неаполі 200.000 безробітних, і чимало хто з них хотів би влаштуватися на його місце.

Недавно один із відвідувачів бару запитав Кармело, чи подобається йому робота. «Не можу поскаржитися, синьйор, — відповів Кармело, обережно оглядаючись, — але те, що я роблю, зовсім не дитяча розвага».

Дуже влучна відповідь, коли урахувати, що Кармело минуло лише вісім років!

І сміх, і гріх

РЕЛІГІЯ І ТЕХНІКА

Рон Маккензі, пастор з англійського міста Ноттінгема, з гіркотою переконався, що діти досить неохоче відвідують уроки закону божого. Пастор, який вивчав у молоді роки інженерну справу, вирішив залучити на допомогу своїм проповідям... електроніку. Він сконструював невеликого робота, всередині якого на магнітофонній стрічці прокручуються біблейські тексти.

Невідомо, чи це залучає тепер до віри молоду паству. Але «механічний законовчитель» незмінно збирає навколо себе юних любителів техніки.

ХВИЛЮЮЧИЙ ГОЛОС

У одній з передач нью-йоркського телебачення мали гавкати собаки. Гавкіт чудово імітував відомий звуконаслідувач Ралф Форд. Наступного дня телебачення одержало пакет з ласощами для собаки, гумову кістку і записку такого змісту: «Зворушена до сліз. У моєї улюбленої, вже померлої, таксі Бенно був точно такий хвилюючий голос».

ЗА ДЕНЬ ДО СРІБНОГО ВЕСІЛЛЯ

Старий злодій-рецидивіст Анрі Бертьє, який під час свого останнього перебування у марсельській в'язниці (Франція) зразково себе поводив, дістав дозвіл піти у місто на один день. Ув'язнений хотів відсвяткувати у колі сім'ї знаменну подію — срібне весілля. Однак, на подив тюремників, Бертьє достроково з'явився за грати. Він сказав, що йому нічого робити вдома — вчора його дружину відправили у жіночу тюрму Марселя за крадіжку в магазині.

* * *

У зв'язку з невпинним зростанням злочинності, в Італії почався справжній бум з «горилами», тобто з особистими охоронцями. Детективні контори в Римі, Мілані та Туріні завалені проханнями відомих політиків, громадських діячів, митців надати в їхнє розпорядження снайперів і майстрів карате *. Це коштує чимало: «горила» за свої послуги бере принаймні 70 тисяч лір (120 доларів) на день плюс хазяїнові харчі.

* * *

Читач лондонського «Обсервера» Реймонд Лайонс Контуел ретельно вивчив усі тонкощі англійської політики. Ось висновки цього дослідження: «Те, як можна розв'язати всі наші проблеми, завжди найкраще знає та партія, яка в даний момент перебуває в опозиції. Отже, повинна керувати Великобританією саме та партія, яка програла на виборах...»

* * *

Копенгагенський магазин делікатесів вивісив оголошення: «У нас клієнт є королем». Наступного дня у вітрині конкурента з'явилася велика табличка з написом: «У нас король є клієнтом».

* Карате — вид японської боротьби.

Верховоди ХДС/ХСС намагаються будь-що настроїти західнонімецьку громадськість проти Наради з питань безпеки і співробітництва у Європі, чинять політичні й пропагандистські диверсії проти успішного вирішення загальноєвропейських проблем.

(Із газет).

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

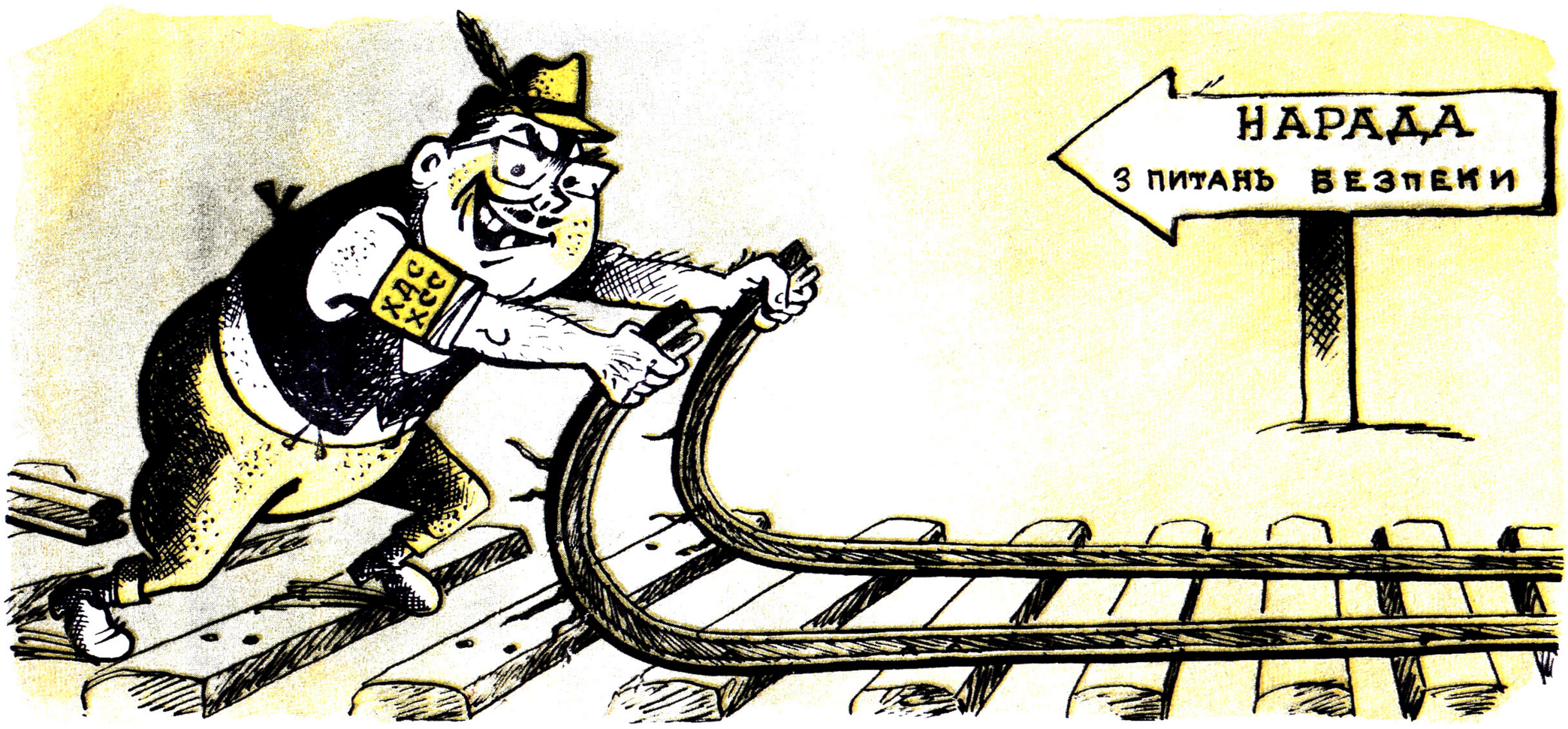

— Ми йдемо назустріч!..

ПоРАДИЛИСЬ

ГУМОРЕСКА

Після оперативки начальник нашого бюро Костянтин Семенович попросив мене залишитись у кабінеті.

— Хотів би з вами, Євгене Петровичу, як із профгрупоргом порадитись, обмінятися, так би мовити, думками. З приводу розподілу житла. Як ви знаєте, нашому бюро виділили одну двокімнатну квартиру. А претендентів — двоє: Мовчун і Парасолька. Кому ж надати? Яка ваша думка?

У цей час задзвонив телефон. Костянтин Семенович підніс першу трубку, відтак — другу, третю, четверту, аж поки збагнув, що дзеленчить п'ятий апарат. Та коли взявся за п'яту трубку, то в ній уже було чути лише короткі гудки.

Поки начальник бюро маніпулював телефонами, я напружено мислив. З одного боку, квартиру слід, безумовно, дати Мовчунові. Він давніше працює в бюро, і дітей у нього двоє, а в Парасольки дітей нема, хоч, правда, є теща, але квартирні умови у Мовчуна таки гірші. Але, з іншого боку, хто такий для мене Мовчун? Співробітник — та й годі. Інша справа — Парасолька. З Микитою ми й на риболовлю разом їздимо, і на футбол разом ходимо, і після футболу, значить, разом заходимо...

— То яка ж ваша думка? — перебив мої роздуми начальник бюро.

— Гадаю, що квартиру слід виділити Парасольці. — Він товариш активніший і для нашого бюро має більшу цінність.

— Гм... — хитнув головою Костянтин Семенович. — А я, щиро кажучи, вважав інакше. Як на мене, то Мовчун скорше потребує. Ну, добре — ще поміркуємо, порадимось. А поки вважатимемо, що попередньо обмінялися думками. Дякую!

Що ж, обмінялись, то й обмінялись. Нехай буде так. Начальству видніше.

Першим, кого я зустрів у коридорі, був Мовчун. Пильно глянувши на мене, він запитав:

— Слухай, Євгене, ви там часом не про квартиру говорили?

— Про неї, — хитнув я головою.

— Ну, й що? Яка в нього думка?

— А в нього, бач, тепер така думка, що квартиру слід дати Парасольці, — сказав я і пішов до свого кабінету.

Мовчун якось дивно крякнув і стрімголов кудись побіг.

Хвилин за п'ятнадцять, коли я закінчив проглядати свіжі газети й уже було зібрався проаналізувати футбольну таблицю, подзвонила секретарка Оля.

— Негайно — до шефа!

У кабінеті Костянтина Семеновича було повно людей. І всі страшенно галасували.

— Та в Мовчуна ж страшні квартирні умови! — кричала Марія Антонівна, інспектор по кадрах. — У нього діти, а ви таке пропонуєте!

— Я вважаю Мовчуна одним із кращих наших конструкторів, — поважно, але голосно тлумачив завідуючий відділом Пілюльський. — Він має повне право на позачергове одержання...

— У таких випадках слід бути максимально справедливим і об'єктивним, — осудливо-повчально хитнув головою наш найстаріший конструктор Петро Макарович.

— Стривайте! — підвівся Костянтин Семенович. — Я щось нічого не можу второпати. Зараз розберемось... Євгене Петровичу! Як ви вважаєте, кому слід дати квартиру: Мовчунові чи Парасольці?

— У мене тепер така думка: квартиру слід виділити тільки товаришеві Мовчуну!

— Що?! — витріщився начальник бюро. — А що ви пропонували двадцять хвилин тому в цьому ж кабінеті?

— Тоді я пропонував віддати квартиру Парасольці, — спокійно пояснив я.

— А що пропонував я?

— А ви, Костянтине Семеновичу, вважали, що квартиру слід дати Мовчунові.

Начальник бюро ошелешено закліпав очима і у повній тиші, що запанувала в кабінеті, приглушено-холодно запитав:

— То навіщо ж ви дезінформуєте колектив?!

— Нікого я не дезінформую, — з притиском промовив я. — Справді, коли ви запитали мою думку, то я пропонував виділити квартиру Парасольці, а ви — Мовчунові. Але ж ви, якщо я вас правильно зрозумів, спеціально залишили мене в кабінеті для того, щоб обмінятися думками. Отож я й пішов вам назустріч і вважав, що ми обмінялися. Але якщо, пробачте, ви за цей час передумали, то, будь ласка, можемо розмінятися назад, — гордо закінчив я і ображено вийшов із кабінету.

Терпіти не можу, коли мене хочуть пошити у дурні!..

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

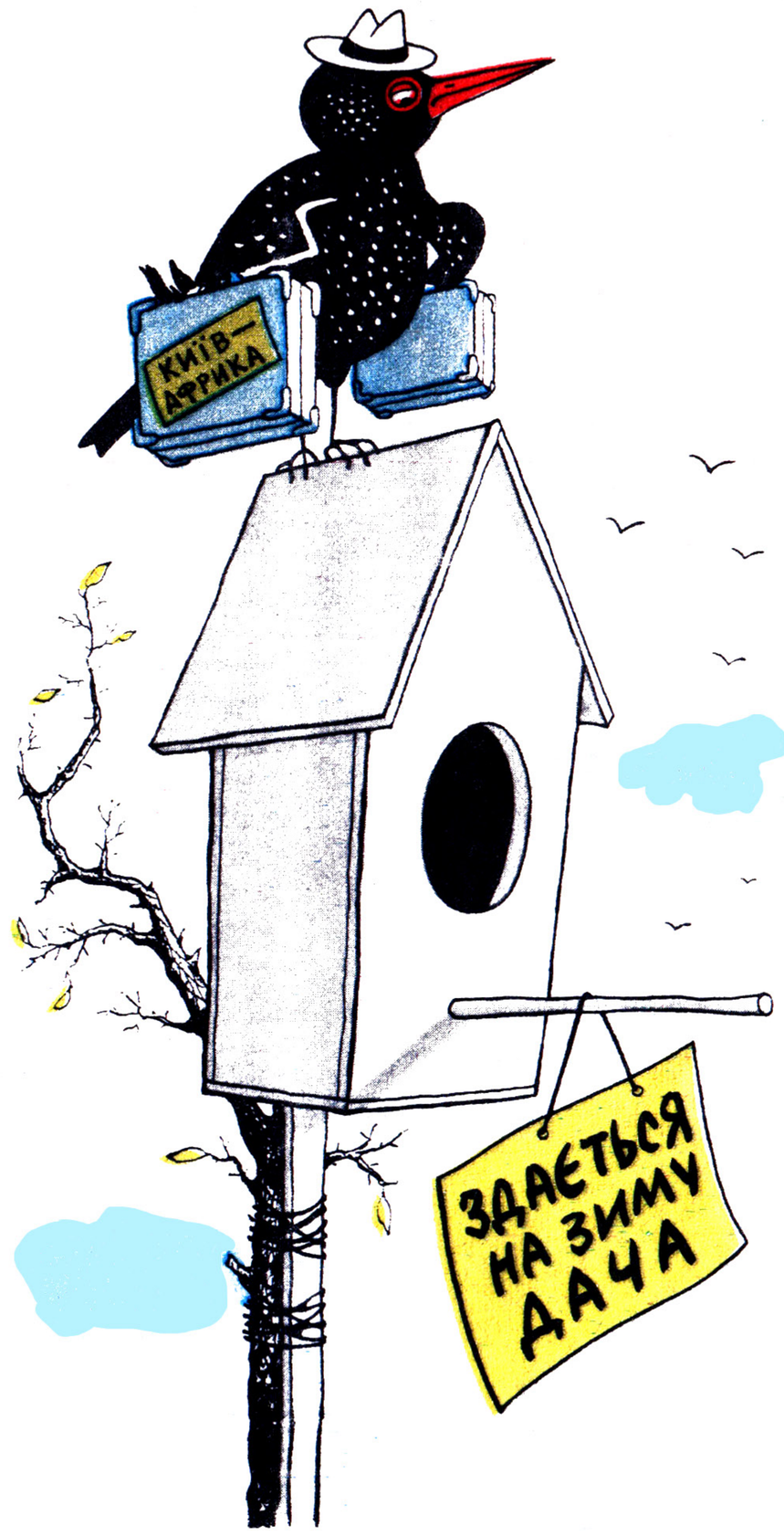

Осінні мотиви.

ДОБРА ЛЮДИНА

— Я бачив: Гриць покрав курчат.
Але чого б я мав кричати?
Зі мною робить Гриців сват —
То що ж, взаємини псувати?

— Дмитро поганить всіх щодня.
Накажете його повчати?
Свояк Дмитра — моя рідня,
То що ж, взаємини псувати?

— Стась покупців дурити звик.
Та чи мені ревізувати?
Син Стася — тещин керівник,
То що ж, взаємини псувати?

— Клим при мені взяв хабара.
Що, з ним вступати у дебати?
Касир наш — Климова сестра...
То що ж, взаємини псувати?..

* * *

З моїм героєм цим — щодня
Стрічаюсь... Міг би і назвати...
Але... уся рідня спиня:
«Ти що? Взаємини псувати?!»

Віталій ШМИГОЛЬ.

Дали перцю!

Мабуть, усі знають, що комбікорм — це поживна і смачна суміш для худоби. Обов'язковою складовою частиною його є зерно, яке додається туди у подрібненому вигляді.

Отак спочатку і виготовляли цей корм на Ярмолинецькому міжколгоспному комбікормовому заводі. Та з часом директор заводу Матвейшлі І. Я. та завідуючий виробництвом Беренда П. Ф. вирішили раціоналізувати виробничий процес: замість того, щоб подрібнювати зерно, почали збувати його наліво. А гроші клали собі в кишеню.

Про це до редакції надійшов сигнал. Перець попросив Хмельницьку обласну прокуратуру зацікавитись ним.

Заступник прокурора області тов. Брижаль повідомив редакцію, що факти підтвердились. За розкрадання зерна Матвейшлі І. Я. та Беренду П. Ф. заарештовано. Їх притягають до кримінальної відповідальності.

Що ж, яка раціоналізація, така й винагорода!

ЯК МИ СВЯТКУВАЛИ

Початок був типовий для всіх свят. Урочистий, веселий, життєрадісний; з квітами і грамотами, промовами і... Але про «і» розкажемо детальніше. Ми, робкори багатотиражної газети «Радянський будівельник» Дніпропетровського будівельного тресту № 17, зібралися, щоб відзначити своє свято. Після урочистої частини мали поїхати по історико-революційних місцях нашого міста.

Напередодні свята ми звернулися в Дніпропетровське бюро подорожей та екскурсій, щоб замовити автобус.

— Будь ласка, хоч два замовляйте,— відповіли нам.— Їдьте, куди хочете. Аби перерахували гроші!

Гроші ми перерахували. Автобус замовили. На свято прийшли своєчасно. Заступник секретаря парткому тресту В. Купін тепло привітав нас зі святом. А після урочистої частини всі вийшли на подвір'я, де на нас мав чекати замовлений автобус.

Автобуса не було. Минула година, минула друга. Ми — до телефону.

— Чекайте. Зараз буде, — відповідають з екскурсійного бюро.

Чекаємо. Автобуса нема. Телефонуємо вдруге.

— Уже виїхав. Зустрічайте.

Зустрічаємо — нема. Знову до телефону.

— Алло! Скільки можна чекати? Уже вечорієє.

— А чого ви хвилюєтесь? Дніпропетровськ увечері ще красивіший, ніж удень,— жартують.

Але нам уже не до жартів. Ми — до завідуючої організаційним відділом бюро подорожей.

— Не чекайте. Ваш автобус поламався. А резервного нема...

Чи треба говорити, як у нас зіпсувався настрій? Про все це ми розповіли в листі, якого віднесли до редакції «Днепр вечерний». Працівник редакції В. Ферман прочитав і сказав:

— Друкувати листа не будемо. Таких скарг на бюро подорожей більш ніж треба. Отож ця писанина нічого не дасть.

Тому ми й вирішили написати до Перця. Можливо, В. Ферман і має рацію — виступи «Днепра вечернего» мало впливають на керівників із Дніпропетровського бюро подорожей та екскурсій. То, може, хоч виступ Перця на них вплине?! Може, сьогодні ще в якійсь організації відзначають своє свято і теж, як ми, чекають свого автобуса. А його й досі нема.

М. АЛЬОШИН, слюсар, робкор газети «Радянський будівельник».
Ю. САМІЙЛЕНКО, заступник секретаря комітету ЛКСМУ.
В. ЮНЦОВ, бригадир бригади штукатурів.

м. Дніпропетровськ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Що, старик, на одну пенсію живеш?
— Чому на одну? На батькову й материну!..

«АГРОНОМ»

Тільки ранньою весною
Сонечко пригріє, —
Клаптик мішанки в городі
Засіва Марія.
Тільки ж на колгоспнім полі
Підсохнуть покоси, —
Кожну ніч
Вона додому
Повні рядна носить.
Поскладає на городі
Мішанку в копиці...
— От земля отут родюча,
Гляньте, молодиці!..
Люди ж кажуть: «Втерла носа
Всій агрономії:
Як гектар,
дає півсотка
Мішанки
в Марії!»

Марфа МАЙОРЕНКО.

с. Стави
Кагарлицького району.
Київської області.

НЕ МОЖНА!

ГУМОРЕСКА

Танцювали двері, гойдалося купе, ходив ходором вагон. Всьому тому причиною був Вова. Вовик. Вовчик.

Почалося так:

— Вово, йди їсти!

— Вовик, з'їж іще один, тільки один чебуречок!

— Вовчику, куди ж ти, візьми в дідуся персик!

Мама діставала з господарчої сумки згортки, баночки, кульки. Бабуся діставала целофанову торбинку з чебуреками.

— Ось — іще один. Он і дядя на нас дивиться. Він теж хоче чебуреків. А ми йому чебуреків не дамо. Не дамо, еге ж? Самі з'їмо,— і спритно, як гусакові, запихала чебурек у Вовин ротик саме тоді, коли він хотів щось сказати.

Дідусь, як мужчина, відповідав за провіант. На кожній зупинці поїзда він «прочісував» перони, і в купе вже жовтіло від абрикос, зеленіло від груш, синіло від слив. Пауза настала, коли дідусь розбив окуляри і мало не відстав від поїзда. Тоді, утихомирений, поліз на верхню полицю. Зате Вовик був нагодований. Тепер він тренував двері: раз-два, грюк-стук, трясь-брязь. Сто разів пробіг прожогом по коридору. Скочив до відчиненого вікна і заволав, щоб зупинили поїзд, бо хочеться винограду, грони якого наливались недалеко. Нарешті повернувся до купе і почав дертися на двері.

Мама задрімала, бабуся клювала носом, дідусь відпочивав. На вахті лишився я. Перед цим Вовик уже цілився в мене помідором, гицався на ногах. Тепер підкрадався, аби скубнути мене за чуба.

— Не можна! — посварився я пальцем. — Сядь!

Вовик сів і став дивитися на мене. В його оченятах відбилася гарячкова робота думки, засвоювалось нове поняття. Відпочивали двері, відпочивав вагон. У купе стало тихо-тихо, чути було, як цокотять колеса.

Першою прокинулась мама. Винувато закліпала очима бабуся. Заворушився на верхній полиці дідусь. З купе витяглись шиї пасажирів: «Випав з вікна?», «Утік з вагона?»

— Ти захворів, Вовчику? — зойкнула мама.

— Тебе хтось скривдив, Вовчику? — дипломатично випитувала бабуся, скоса поглядаючи в мій бік.— Ну, скажи, не бійся...

Дідусь рішуче злазив з полиці: цього так полишати не можна.

У купе заглядав уже весь вагон.

— Це я, — промимрив я і чомусь похолов. — Я сказав, що не можна, не можна ж отак.

Мама прислухалась. Бабуся подивилась на мене, як пітон на кролика. Дідусева нога зависла у висхідній позиції якраз перед моїми окулярами.

— Хіба ж так можна: «не можна»? — сказала мама.— Не можна отак травмувати дитину!

— Паралізувати волю!

— Припиняти фізичний і розумовий розвиток!

— Подивіться на нього тепер: за дві хвилини інвалідом зробили! Можна, Вовику, можна. То дядя так, з нічого... У-у-у, ми дамо цьому дяді, правда? Ми...

Затанцювали двері, заходив ходором вагон.

І ми — разом з ним.

Микола ПЕТРОВ.

м. Знам'янка
Кіровоградської області

Перченя

Сторінка для дітей

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

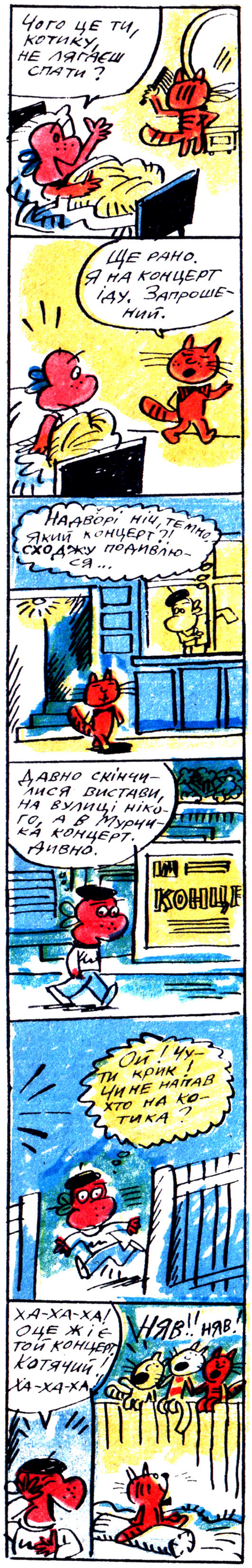

ЛЕДАЩО

До нероби Мухи в гості
прилетіла Бджілка.
І, постукавши в віконце,
сіла на причілку.

Вийшла сонна Муха з хати,
почала кричати:
«Хто мені у день суботній
заважає спати?»

З того часу й повелося,
що ніхто нізащо
не летить до Мухи в гості,
бо вона — ледащо!

Віктор БАРАНОВ.

БІЛЯ РІЧКИ

В хвилях синьої ріки
Прала качка сорочки.
Сорочки жовтенькі
Каченят маленьких:
Жовтопузика, Жовтоносика,
Жовтокрилика,
Жовтохвостика.

Мати сорочки збирає
І розвішує сушити.
Тільки раптом із-за гаю
Прилетів веселий вітер.
— Ах, які гарненькі
Сорочки висять! —
Свиснув і швиденько
Взявся примірять:
Сорочку Жовтопузика,
Сорочку Жовтоносика,
Сорочку Жовтокрилика,
Сорочку Жовтохвостика.

Але жодної із них
Натягнути він не зміг!..
А раденькі каченята
Повдягали сорочки
І пішли в «квача» гуляти
До весняної ріки.
Перший — Жовтопузик,
Другий — Жовтоносик,
Потім — Жовтокрилик
І найменший —
Жовтохвостик!

Емілія САТАЛКІНА.

ПІНКА З МАЛИНОВОГО ВАРЕННЯ

Хлопці завзято ганяли м'яч у дворі, коли це на ганок вийшла Вітина мама:

— Вітю, ходи на кілька хвилин, допоможеш трохи мені по господарству.

Вітя похнюпився і засопів носом. Видно було, що йому зовсім не хочеться переривати гру навіть на кілька хвилин.

— Тьотю Олю, давайте я вам допоможу! Можна? — обізвався Толик, Вітин товариш.

— Чому ж не можна, — мовила Вітина мама, і Толик пішов за нею в хату. А Вітя з хлопцями знову почали бігати за м'ячем.

Незабаром прийшов і Толик. Він облизував губи і задоволено посміхався.

— Ну, що ти там допомагав? — запитав його Вітя.

— Поставили спочатку банки з варенням на полицю, а потім твоя мама почастувала мене пінкою. Ну й смачна ж! — прицмокнув губами Толик.

Вітя згадав, що мама сьогодні варила варення з малини, яку татко вчора приніс із лісу. Він зірвався з місця і кинувся до хати.

— Мамо, мамо, що тобі допомогти?! — закричав він з порога.

— Спасибі, вже не треба, — похитала головою мати, миючи під краном блюдечко з-під пінки.

Василь СОПРОНЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

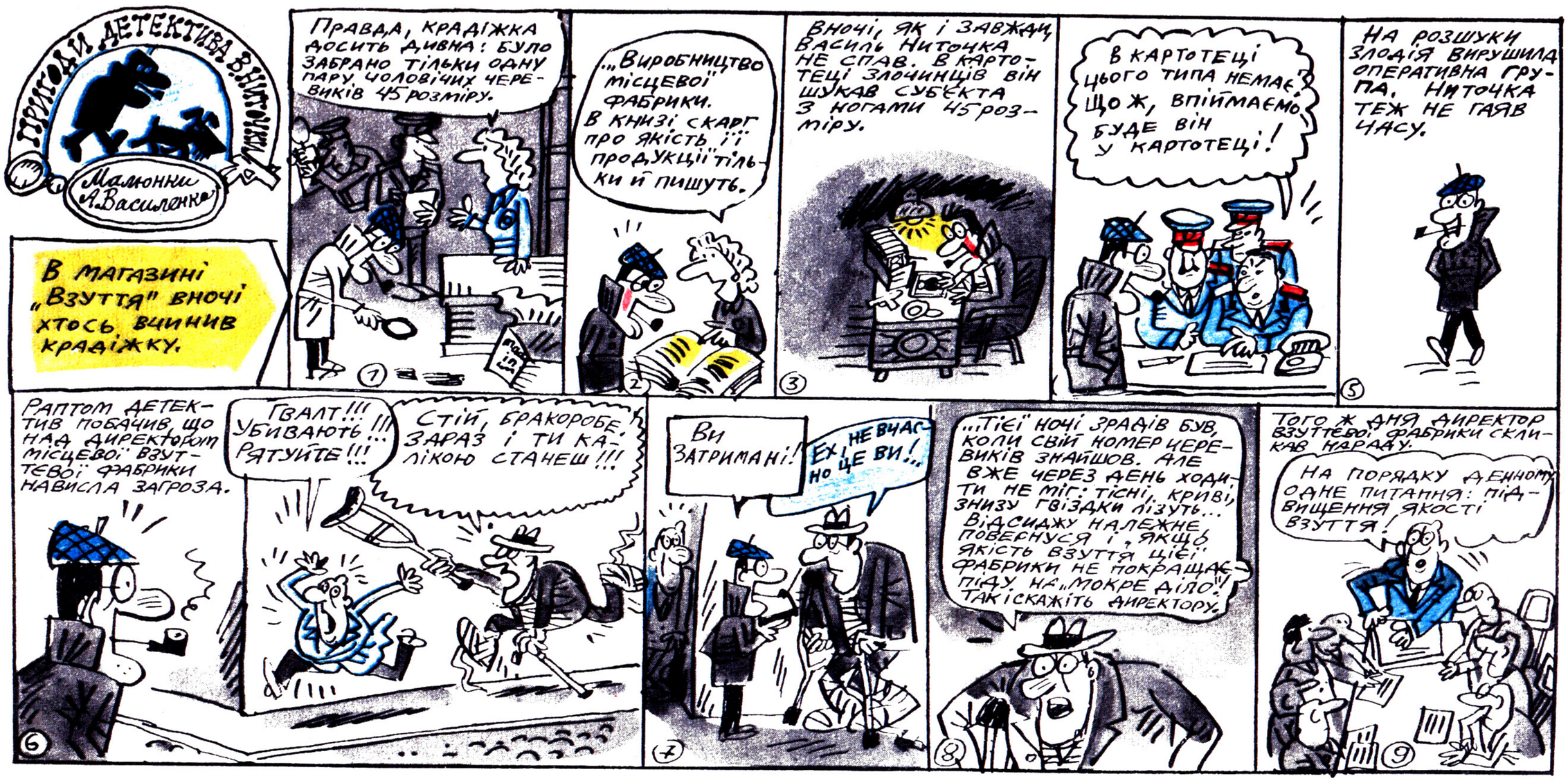

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Допоможи нам роздобути 160 мішків пір'я. Мішки у нас є. Подбали про них керівники Соколівського цукрового заводу.

Щороку ми одержуємо від них насіння цукрових буряків. У таких довгих, як матраци, мішках. Щороку мішки ми заводові повертаємо, а нам повертають гроші. А цього року нам сказали: «Гроші ми у вас за мішки взяли, мішків нам не повертайте. Тримайте у них вовну або пір'я».

У нас, Перче, ні вовни, ні пір'я стільки нема. Отож мішки лежать у коморі без діла.

Чули ми, Перче, що ти мисливець. Стрельни зі своєї сатиричної рушниці по декому. Та так, щоб пір'я посипалося. Може, ми хоч кілька мішків тим пір'ям заповнимо.

О. ОНИЩУК,
головний бухгалтер колгоспу «Україна».

Крижопільський район
Вінницької області.

Чи не міг би ти розшукати одну постанову Львівського облвиконкому? Прикмети її такі: йдеться в ній про будівництво моста через Західний Буг біля райцентру Кам'янка-Бузька, а адресована вона начальникові облуправління по будівництву та експлуатації автомобільних шляхів Б. Г. Муравйову та завідуючому облкомунгоспом М. В. Мацалку, котрих зобов'язує ту роботу виконувати.

Старий міст своє уже відслужив, тепер по ньому не те що їхати — ходити небезпечно. Новий позаріз потрібен, але постанова, як на гріх, десь поділася. А без неї за діло ніхто не хоче братися.

Подейкують, щоправда, начебто загубилася постанова не хтозна-де, а в письмових столах тих же товаришів Муравйова та Мацалка.

І. ПУРТОВ.

Львівська область.

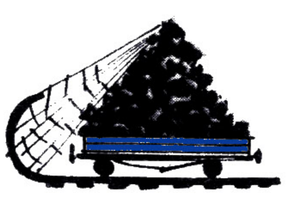

Допоможи нам розв'язати таку задачу. 7 вересня минулого року з Донецької області на адресу нашої Чортківської кондитерської фабрики відправлено вагон вугілля. Принаймні, так нам офіційно повідомили з виробничого об'єднання «Антрацитпромтранс». Питається в задачі: з якою швидкістю відправляє об'єднання вантажі, якщо ми й досі того вагона в очі не бачили?

Р. КОРЧИНСЬКИЙ,
член фабкому Чортківської кондфабрики.

Тернопільська область.

В один рядок

МАЙЖЕ ПРИКАЗКИ

● *Смачний і хрін, як з м'ясом він.*

● *Попав на базу — потовщав зразу.*

● *Через чарчину позбувся чину.*

● *З ким позіхаєш — не покохаєш.*

● *Ледачій тетері немає вечері.*

● *Не перець і не сіль: характером — кисіль.*

● *З ким вудить, того й гудить.*

● *Безсилий ремінь, якщо ти — кремінь.*

● *З чайових у Томи виросли хороми.*

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Літературні пародії

КОСА НА КАМІНЬ

О любий! Любий — аж до болю.
Такий чужий, що просто жах.
Короткі зустрічі-двобої
Кінчаєм майже на ножах.

Вірш без назви.
(Лідія КУЛЬБАК,

«Свято серця». Збірка поезій.
«Рад. письменник», 1973 р.).

Коли стрічаємось з тобою,
Ми гриземося, як вовки.
Минає зустріч у двобої,
У дії наші кулаки.
Хтось нас відтягує руками,
А дехто жалить, як оса:
— Дивись, наскочила на камінь
Коса!..

Микола ОСИПЕНКО.

м. Кролевець
Сумської області.

БІДНІ СОЛОВ'Ї

Солов'ями омузичена
Ніч липнева над Дніпром,
І красу ту непозичену
Не опишете пером.

(П. СИНГАЇВСЬКИЙ, «В липневу ніч»).

Соловей — співочий птах. Співає в травні — червні... А. ПРОМПТОВ. Посібник. «Птахи в природі».

Солов'ї неоднотипні —
Бач, витьохкують у липні!
Пишуть солов'ї поету:
— Слухав нас у липні де ти?
Не до пісні, не до свят —
Ми годуєм солов'ят!

Олекса ЮЩЕНКО.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА

ВИКРУТАСИ АБІТУРІЄНТІВ

Зевс хоч і бог, а горілку полюбляє.

Троянці — це такі люди, що завжди п'яні.

Зевс хотів покарати Енея, але не знав за що.

Повинна ж була інститутка любити чоловіка хоч формально.

Карпо сміливий, бо вдарив батька.

Марко подобається Гафійці, як революціонер. Крім цього, вона ще й трохи в нього закохана, як в парубка.

Маланка — хороша молодиця, охайна і сварлива.

У мові Бенедя багато внутрішніх монологів. Наприклад: «Він стояв як пень».

Леон Гаммершляг — прототип образу Бенедя Синиці.

У наш час усі вчаться, а Калитка не хоче.

Прокіп і Устина побралися, не дивлячись на тогочасний лад.

Вивівши тему, автор перейшов до ідеї і теж її вивів.

Зібрав Б. СТЕПАНИШИН.

м. Ровно.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі робітників радгоспу «Комунар» (Новоушицький район) йшлося про те, що директор радгоспу Вовкушевський В. М. використовує службове становище у особистих цілях.

Голова Хмельницького обласного комітету народного контролю тов. Мехеда повідомив редакцію, що факти підтвердились.

За використання службового становища в особистих цілях при купівлі автомашини бюро Новоушицького райкому КП України оголосило Вовкушевському догану з занесенням до облікової картки.

★ Жителі села Орів (Львівщина) написали Перцеві листа про своє невдоволення роботою завідуючої сільмагом Петрів Б. І.

Як повідомив голова правління Сколівської райспоживспілки тов. Перепросов, за порушення правил радянської торгівлі та нетактовну поведінку Петрів Б. І. з роботи знято.

★ Вже кілька років триває спорудження Будинку культури у селищі Мирному Бобровицького району, а кінця-краю цьому будівництву не видно. Про це написали Перцеві жителі селища.

Начальник Чернігівського обласного управління культури тов. Стасевич повідомив редакцію, що директора Майнівського радгоспу-технікуму тов. Яковишина Л. Г., який провадить це будівництво, зобов'язано здати Будинок культури в експлуатацію у вересні 1974 року.

★ У селі Рудня (Радомишльський район), — писали пайовики, — вже кілька місяців не працює магазин.

Голова правління Житомирської облспоживспілки тов. Дедерко повідомив редакцію, що такий факт справді мав місце. За незадовільну організацію обслуговування населення голову сільського споживчого товариства Богайчук В. К. з роботи знято.

Магазин у селі Рудня відремонтовано і переведено на самообслуговування.

У нас в гостях узбецький сатиричний журнал «МУШТУМ» («Кулак»)

— Що новенького у світі, Сакибай!
— Не знаю, сьогодні я ще не був у перукарні...

Надпідлабузник.

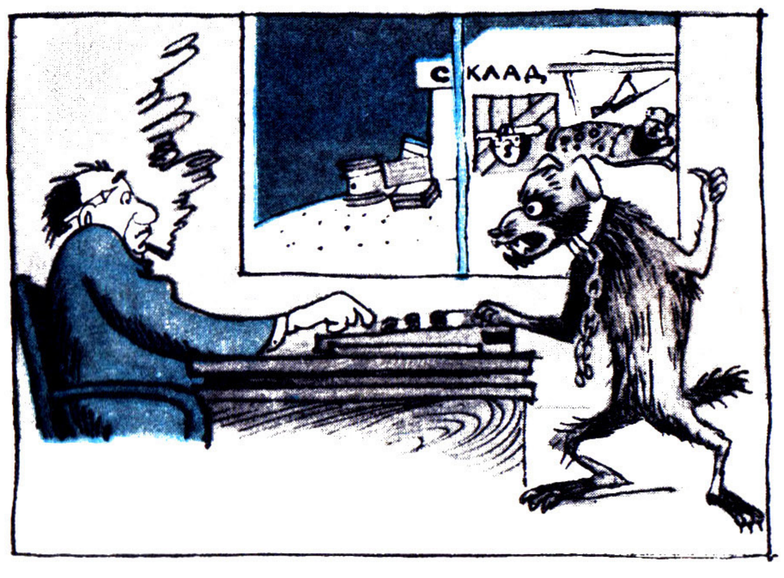

— Значить, склад мені охороняти, а зарплату Саїдхужа буде отримувати!!

— За добру роботу ми вирішили рекомендувати вас на Дошку пошани.
— Ні, ні!.. Спасибі! Не треба!..

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 18 (940). (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 16. VIII. 1974 р. Підписано до друку 30. VIII. 1974 р. БФ 29494. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл. вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1974 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 04724. Тираж 2 850 000 прим.

Індекс 74393

Приказки народні на теми міжнародні

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

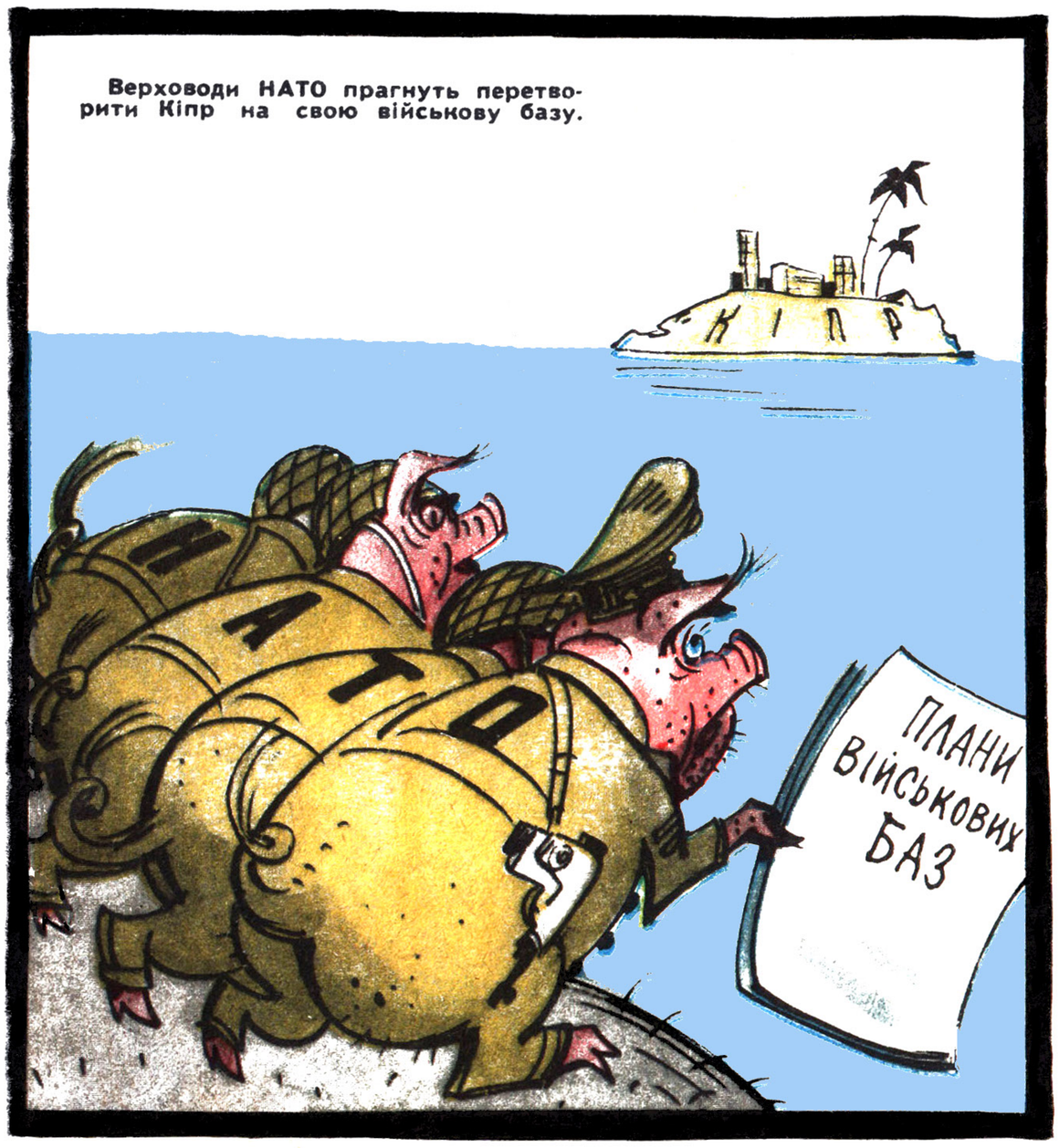

«Піднімайте, свині, хвости,
бо глибоко морем брести».

«Забив, як ведмедя жолудь».

«Пожалів вовк кобилу — зоставив хвіст і гриву».

«Гіркий тому вік, кому треба лік».